

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že zamítl rekurs nezl. Ludmily Ž-ové.

Důvody:

Nelze souhlasiti s rekursním soudem, že nezl. Ludmila Ž-ová byla odstupní smlouvou ze dne 29. dubna 1930 tou měrou dotčena, že jí přísluší v řízení, týkajícím se opatrovnického schválení této smlouvy, postavení účastníka řízení a právo stěžovati si do jejího schválení. Smlouvou odstoupil zatím již zesnulý otec nezl. Josefa a Ludmily Ž-ových nezl. Josefu Z-ovi svůj nemovitý majetek za určitá plnění. Jelikož nezl. Ludmila Z-ová není smluvní stranou, jest soudního schválení smlouvy třeba jen ohledně nezl. Josefa Z-a, úkolem soudu při tom jest, by uvážil, zda jest jeho udělení v zájmu nezl. Josefa Z-a, nikoliv, zda není v rozporu se zájmy nezl. Ludmily Ž-ové. Účastníkem schvalovacího řízení jest výhradně nezl. Josef Ž., nejsou jím osoby třetí, ba ani druhá smluvní strana, otec Jan Ž., po případě jeho dědici. S tohoto hlediska nebylo přiznati nezl. Ludmile Ž-ové právo k rekursu jménem vlastním. Nezletilá Ludmila Ž-ová byla k rekursu oprávněna jen podle § 217 obč. zák., pokud jím byly hájeny zájmy nezletilého Josefa Ž-a, ale rekurs mohla podati jen ve lhůtě běžící tomuto nezletilci, jež však, poněvadž věci poručenské a opatrovnické jsou podle čl. I zák. ze dne 19. ledna 1928 čís. 23 sb. z. a n. věcmi feriálními, končila podle spisů dnem 6. září 1930. Rekurs datovaný dne 8. září 1930 byl však podán dne 9. září 1930, až po uplynutí lhůty rekursní. Poněvadž schválením smlouvy opatrovnickým soudem nabyt nezletilý Josef Ž. práv ze smlouvy, měl opožděný rekurs podle § 11 nesp. říz. býti zamítnut.

Čís. 10336.

Kdo dal zabaviti věc v mezích svých práv, není vlastníku zodpověden za škodu tím vzešlou, leč že by vlastník prokázal, že vymáhající věřitel provedl zabavení jen obmyslně, by vlastníka poškodil. Mohl-li býti vymáhající věřitel bezelstně přesvědčen, že zabavená věc nepatří třetí osobě, nýbrž jeho dlužníku, nebyl povinen dodatečně zrušiti již povolenou exekuci, ani když byla na něho podána vylučovací žaloba.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1930, Rv I 1792/29).

Veda exekuci k vydobytí peněžité pohledávky proti žalobcovu bratru, dal žalovaný zabaviti koně. Spor o vyloučení koně z exekuce žalobce proti žalovanému vysoudil. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaném náhrady škody, jež mu vzešla zabavením koně. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Pokud jde především o dovolaci důvod nesprávného právního posouzení (§ 503 č. 4 c. ř. s.), nelze přisvědčiti dovolateli, že žaloba byla neprávem zamítnuta nižšími soudy. Jest nesporno, že žalovaný měl proti žalobcovu bratru Josefu J-ovi vykonatelnou pohledávku 1.000 Kč s přísl. podle rozsudku ze dne 28. prosince 1925 a že dne 2. listopadu 1926 provedl k vydobytí této vykonatelné pohledávky na dobytčím trhu v T. exekuci, při níž byl zabaven sporný kůň. Podle § 253 ex. ř. lze zabaviti jen hmotné věci, jež má dlužník ve své moci. A tu dovodily nižší soudy zcela správně ze zjištěných skutečností, že sporný kůň byl v době zabavení v moci dlužníka. Stalo se proto zabavení to právoplatně po zákonu. Jednal tudíž žalovaný, dav sporného koně zabaviti, v mezích svých práv a nemůže podle § 1305 obč. zák. býti zodpovědný za škodu žalobci jako vlastníku koně zabavením vzniklou, leč že by žalobce prokázal podle § 1295 odstavec druhý obč. zák., že zabavení provedl žalovaný jen v úmyslu, by žalobce poškodil. To však žalobce ni netvrdil, tím méně prokázal a není proto jeho nárok na náhradu škody jemu ze zabavení koně prý vzešlé opodstatněn. Pokud žalobce v dovolání tvrdí, že žalovaný věděl nebo věděti musil v době zabavení, že zabavuje cizí věc, ocitá se v rozporu se zjištěními nižších soudů, podle nichž teprve po zabavení přiběhl žalobce a ukazoval žalovanému dobytčí pas s tím, že kůň jest jeho. Tato okolnost nemohla již nic změnit na pravoplatně provedeném zabavení a žalovaný nebyl povinen, by ihned tehdy na trhu po zabavení koně otázku žalobcova vlastnického práva řešil, nanejmenším mohl důvodně míti v tomto směru podezření, ježto jeho dlužník je bratrem žalobce a ukazovaný mu pas byl vystaven teprve na trhu. Byl proto žalovaný oprávněn ponechatí rozřešení této otázky rozepři podle § 37 ex. ř. Z téhož důvodu nebyl žalovaný povinen v souzeném případě dodatečně exekuci již provedenou zrušiti, obdržev dopisy právního žalobcova zástupce, by exekuci zrušil, ani když na něho byla podána vylučovací žaloba, neboť za vylíčeného stavu věci mohl býti žalovaný bezelstně přesvědčen, že sporný kůň nepatří žalobci, nýbrž jeho dlužníku, žalobcovu bratru (srov. rozh. čís. 4632, 5936 sb. n. s.). Ježto tudíž žalovaný jednal jen v mezích svého práva, není práv podle § 1305 obč. zák. ze škody, která žalobci vzešla zabavením koně a nevyloučením jeho z exekuce.

Čís. 10337.

Více přejímatelů podniku ručí (§ 1409 obč. zák.) solidárně.

(Rozh. ze dne 21. listopadu 1930, Rv I 1838/29).

Žalobkyně byla zaměstnána v obchodě Matildy K-ové, po jejíž smrti převzal obchod žalovaný, na němž se žalobkyně domáhala úplaty za různé práce konané Matildě K-ové. Žalobě bylo vyhověno s o u d y všech tří stolic, Ne j v y š š í m s o u d e m z těchto